

**AVE
MARIA**

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki.

Izhaja začetkom vsakega
meseca.

* Izdaja
AVE MARIA PUBL. CO.
21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Naslov za dopise in naročila je
"AVE MARIA"
21 NASSAU AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

Stane: za Ameriko celo leto \$1.
Za Evropo \$1.25.

Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter October 17, 1912, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under Act of March 3, 1879

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna sveta
maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

DOBRA ZVEZA

je najboljša in poglobitna stvar v denarnem prometu in take
dobre zveze ima trdka

Frank Sakser

Za denarne pošiljatve je v zvezi z C. KR. POŠTNO HRANILNICO NA
DUNAJU.

Za nakaznice: LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA.

Za hranilne vloge: LJUBLJANSKA MESTNA HRANILNICA in mnogo
drugih slovenskih hranilnic in posojilnic.

Pošilja denar potom pošte, po zanesljivih bankah kakor tudi brzojavno
bodi si v katerokoli mesto na svetu, brzo, sigurno in po najnižjih cenah, kate-
re so vsak dan v edinom slovenskom dnevniku "Glas Naroda" priobčene.
Sprejema čeke in denarje iz vseh držav in jih premenja vedno po dnevnem kurzu.

GLAVNI URAD:

FRANK SAKSER

82 CORTLAND STREET

NEW YORK, N. Y.

PODRUŽNICA:

6104 ST. CLAIR AVENUE, N. E

CLEVELAND, OHIO.

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA**IN POGREBNI ZAVOD**

! SVOJI K SVOJIM !

Razdeljena v dva dela in v polni meri z nafinejšimi pripravami
preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premog,
posode, barve, stekla in drugo. Pogrebni zavod je z najfinej-
šimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše spre-
vode v zadovoljnost ljudij, zakar imamo brez števila zahval. Za
vsaki slučaj imamo dve ambulance in fine kočije. Trgovina od-
prta noč i dan. Se priporočam vsem Slovencem in slov. društvom

! SVOJI K SVOJIM !

Tel. Princeton 1381
Bell East 1881

A. GRDINA,

TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

EUKRATIDA.

K.

(Dalje.)

9. Slovo.

Sijajno se je izvršil obed, katerega sta priredila Kast in Marcela v čast velikašem cele Portugalske, kot odgovor na slavnosti, s katerimi ga je sprejelo mesto in pokrajina. Eukratida in Lupercij sta sedela skupaj poleg Marcele in vse tri sorodne duše so se izvrstno zabavale na veliko — jezo Kasta, ki je imel priliko opazovati kako visoko čisla Eukratida Lupercija, kako hladna pa je do Kasta in kako kratka v svojih pogovorih z njim. Zato pa je bil stari Oteomero kolikor mogoče vedno tik Kasta in se vedno vmešaval v vse pogovore z vsakim, katerega je Kast ogovoril tako, da je bil Kastu v resnici že nadležen.

“Kaj misli ta starec, da je moj gospodar?” se je jezil sam pri sebi. “Nekaj časa ga bodem trpel. Ko bo pa preveč mu bodem dal pa razumeti, da sem jaz glavar in nihče drugi in da si ne dam ukazovati od nikogar, tudi od Oteomera ne!”

Seveda Oteomero je pa mislil tomu ravno nasprotno.

“Jaz sem ga naredil za glavarja! Mene mora poslušati! Če ne bode hotel, mu bodem pa dokazal, da ga Oteomero ravno tako lahko odstavi, kakor ga je postavil.”

Da bi se pa znal uračunati v svojih sklepih, da bi se Kast na lahek način lahko

otresel Oteomera, na to pa ni mislil. Preveč je bil navajen na uspehe svojega delovanja, kakor da bi mogel misliti tudi na to zmožnost.

Vsi gostje so pozno pa noči odhajali vsak na svoj dom, vsi jako zadovoljni s celo prireditvijo, posebno pa je vsem dobro ugajala nova “glavarica” — Marcela — sestra Kastova. Njena prijaznost, skromnost, posebno pa njena plemenitost obnašanja in govorjenja, ji je pridobilo srca vseh, da je vsakdo rekel: “Izborna ženska to!” Z Eukratido sti celi večer bili skupaj, dve krasni cvetki, obe plemeniti, obe enega srca in enega duha, kakor bi bili sestri.

Nekateri mladeniči so sicer poskušali po tedanji razkošni rimski razuzdanosti s par nesramnimi opazkami, toda so naleteli, da niso nikdar več poskusili. Vse to jima je pridobilo pri vseh navzočih splošno spoštovanje in čast, na veliko veselje Lupercija in na jezo Kasta.

Da, Kast se pa ni počutil nič kaj dobro celi večer. Ta pr. . . . Lupercij mu je hodil na pot.

Mnogokrat je Kast poskušal priti v bližino Eukratide, toda prisotnost Lupercije ga je vselej pahnila proč.

"Prokleti pes!" je siknil vsakokrat, se oprostil in šel drugam.

"Kdaj pa misliš odpotovati?" vprašala je Eukratida Lupercija predno so se razšli.

"Kaj mišli naš prijatelj Lupercij odpotovati?" vprašala je Marcela z glasom, ki je pričal, da jo to vprašanje zelo zanima.

"Da, tekom štirih dni moram odriniti," pravi žalostno Lupercij. "Jako težko odidem! Bojim se . . . !"

"O, poglejte rimskega junaka, "segla mu je Eukratida v besedo, ker je vedela njegova čutila in se bala, da bi kake besede preveč ne zinil. "No, no! Lupercij, pa se boji?"

"Kam pa greš?" vpraša Marcela.

"V Rim moram! Vojaška služba pozna samo pokorščino. Zato moram oditi!"

"Pa vendar ne boš odšel brez vsakega slovesa," zasmeye se Eukratida.

"Da, mislil sem oditi tiho!"

"Nikakor ne! Povabiti nas moraš na odhodnico in prišli bomo vsi na vesel večer k tebi", nasvetuje Marcela.

"Dobro! Kdaj pa?"

"Na predvečer, seveda" meni Marcela.

"Dobro! Eukratida, prideš?"

"Na vsaki način pridemo vsi!"

"Lupercij odhaja v Rim, gubernator, kajne da pridemo vsi na poslovilen večer k njemu", odgovori Marcela Kastu, ki je zopet prišel v njih družbo.

Prezirljivo je pogledal Lupercija in sovraštva ter jeze so se mu zaiskrile oči.

"Kajpa da! Kajpa da! Vsi moramo k njemu!" reče zaničljivo.

Lupercij je razumel odgovor in se ugriznil v ustnice!

"Pes!" je siknil tiho med zobmi.

"Toda jaz sem sam. Nimam gospodarije v hiši!"

"Nič ne de! Marcela ti bodeš gotovo rada prevzela to mesto. Kajne Marcela?" pripomni Eukratida.

"Z največjim veseljem!"

"Dobro, toraj pojutrašnjim večer povabim vse k sebi, v mojo palačo k poslovilnem večeru. Gubernator, prideš tudi ti?"

"Pridem!" odgovori in se obrne proč, da je skrtil svojo jezo. "Samo, da se kmalu spraviš od tod," zamrmral je sam pri sebi.

Kolikor bolj se je pa bližal za Lupercija dan odhoda, toliko težje srce je imel. Videl je, da ga Kast sovraži in vedel je tudi zakaj. "Na poti sem mu. Na poti do Eukratide." In sedaj mora oditi? Da, zastonj je! Služba je služba. Tu se ne da ugovarjati.

Sicer pa, kaj je zanj Eukratida? Ali ga ni odločno zavrгла?

"Nikdar ne morem biti tvoja žena," mu je rekla takrat, ko mu je razodela strašno novico, da je kristjana.

Toda, ako je kristjana, zakaj bi ne mogla biti njegova? Ali jo sedaj manj čisla? Recimo naravnost, ako jo sedaj manj ljubi, ko je izvedel, da je kristjana?

Da! Boli ga! Srčno ga boli, da se je dala preslepiti od te sramotne sekte. Toda saj še ni vse prepozno! Morda se bode dala še pregovoriti. Pa če se tudi ne da! Naj bode kar hoče! Ako je ta skrivni nauk, ki jo je naredil tako plemenito, ali ni občudovanja vreden? Ali je kaj slabega? Ne!

Zakaj bi toraj Eukratida ne mogla biti njegova, ako on nima nič proti temu, da je ona kristjana?

In ali ne ljubi tudi Eukratida njega? Da, nikdar še ni tega povedala. Vendar, ali ni pokazala že velikokrat, celo pri javnih pojedinah, da ga najbolj čisla? Da mu popolnoma zaupa; da ga smatra kakor brata, da, še več kot brata.

Da, gotovosti mora dobiti, predno odide! Negotovost bi bila zanj nekaj groznega. In še, kdo ve, kdaj se vrne? In vpričo tega ostudnega Kasta!

Sicer se je kazal Kast zadnje dni nekako mrzlega do Eukratide, vsaj pred njim. Toda poznal ga je predobro, da bi mu bil zaupal.

"Lisjak je! Zvit lisjak! Boji se me!" je zamrmral sam pri sebi. "Ve, da odidem in se veseli!"

In vnovič ga je zbolelo srce.

"Da, gotovosti hočem imeti predno odidem in sicer takoj danes!"

In vrgel je nase krasno togo (rimski plašč) in odšel proti Oteomerovi palači.

"Salve, Amice! pozdravil ga je na pragu Oteomero, ki je ravno odhajal.

"Salve, domine! Kam greš?"

"Na forum! — na trg! Važno posvetovanje imamo z glavarjem!"

"Kakor nalašč!" si je mislil Lupercij. "Ali je Eukratida doma?"

"Da, Lupercij, kar vstopi!"

Oteomero je odhitel proti trgu, Lupercij pa v hišo.

"Pozdravljena!"

"O, Lupercij, ti? Pozdravljen! Sedi!" in Eukratida mu je ponudila divan na nasprotni strani mize, kjer je imela razprostrto svoje šivanje.

"Kako je danes?" vprašala ga je zaupno.

Luperciju je vzrastel pogum.

"Sedaj ali pa nikdar." si je mislil in zar-del nalahno.

"Eukratida, v važni zadevi prihajam!" vstal je in prijel za roko Eukratido, ki je tudi vstala. Začutila je, zakaj se gre. Vedela je, da bode Lupercij to storil, predno bode odšel v Rim.

"Kaj želiš, prijatelj?"

"Eukratida, veš, da odhajam, da morem oditi . . ."

"Da, da! Škoda, da te bomo izgubili."

"Toda ti veš, kako te . . ." in hotel ji je poljubiti roko, katero je pa Eukratida izmaknila. Bila je pripravljena na boj. Tudi ona je čislala Lupercija, kakor nikogar drugega enako. Težak je bil boj v njenem sreću. Toda goreča molitev dolgih ur po noči jo je okrepila, da je premagala v sebi človeško slabost, da je dobila od Boga moči, junaštva in vstrajnosti.

"Darovala sem se Bogu — za očeta! Do zadnje kapljice krvi hočem ostati zvesta tej svoji žrtvi. Preveč ljubim svojega očeta. Izprositi mu moram izpreobrnjenja. Zato zame ni nobena žrtev prevelika. Rešiti njegovo dušo iz teme poganstva k luči prave vere — o, da bi doživela ta presrečni trenutek."

Lupercij jo toraj ni našel nepripravljeno, Bila je človek, imela je človeške slabosti! Ljubila je res Lupercija. Toda bolj je ljubila Boga in bolj dušo svojega očeta.

"Lupercij!" reče odločno in se vzravna mogočno pred njim kot junakinja.

"Eukratida! Ne naredi me nesrečnega.

Dovoli, da govorim" in pokleknil je pred njo na eno koleno in solze so ga oblike.

"Vstani, prosim in mirno sedi! Ne razburjaj se!"

"Eukratida! Dovoli, da govorim!"

"Sedi in potem govori!"

Kakor šolarček je ubogal Lupercij in sedel nazaj.

"Tako se spodobi junaku!" pravi Eukratida. "Sedaj pa govori!"

"Eukratida, ne veš kako težko odhajam!"

Lupercij in Eukratida.

"Ne boj se, Bog je nad nami!"

"Toda bojim se za te! Kast . . ."

"Ne boj se prav nič! V božjih rokah smo! Saj veš, da sem kristjana. In kot kristjana sem še posebej pod varstvom Gospoda Jezusa."

"In vendar veš, kdo je Kast in veš, kaj misli?"

"Ne poznam Kasta še in ga dosedaj še

ne morem obsoditi! Vendar v božjih rokah smo."

"Zato, Eukratida, premisli in ne zavrzi me!"

"Ne bodi neumen! Saj sem ti povedala, da nikar več ne misli na me! Jaz sem kristjana in . . ."

"To me prav nič ne moti! Le bodi, če hočeš. Morda se bodeš še premislila. Pa če bi se tudi ne . . ."

Kraljica miru, prosi za nas!

"Lupercij, enkrat za vselej ti resno povem; jaz sem se že zaročila." Eukratida sklene roke in pogleda proti nebu in debele solze ji porose oči. "Zaročila sem se z ženinom, katerega prosim, da bi dal tudi tebi milost, da bi ga spoznal in kateremu edinemu sem prisegla zvestobo do smrti in če treba tudi do zadnje kaplje moje srčne krvi! Njega ljubim, njegova sem in njegova želim ostati!"

Lupercij je ostrmel. Kakor bi videl prikazen iz nebes pred seboj, se mu je zdelo.

"Lupercij moj dragi", seže mu dekle v roke, "ti pa ne misli na me, ne skrbi za me, moj ženin bode skrbel za me bolj kot ti. Bil si mi kakor brat. Zahvalim se ti za vsako uslugo. Toda ponovim: tvoja nikdar ne morem biti, ker sem že zaročena."

"Eukratida!"

"Prijatelj! Pomiri se! Bodi mož!"

"Marcela je zunanaj," napove sužnja.

"Naj vstopi", odgovori Eukratida.

Prisrčno so se pozdravili troje sorodnih si src in bili kmalu v živahnem pogovoru med seboj.

Lupercija pa ni dolgo vstrpelo. Poslovil se je in odšel. Težki so bili koraki.

"Toraj vničeno je vse upanje? Ne!" Še noče obupati. Morda je celo dobro, da sedaj odide. Pogrešila ga bode in si premislila med tem časom. On sam pa bode skušal doseči, da pride prej ko preje nazaj iz Rima.

* * *

Slavnostni poslovilni večer pri Luperciju je bil lep večer za vse razun za Lupercija in — Kasta. Eukratida, kakor nalašč, bila je celi večer zelo prijazna z Lupercijem. Nasprotno pa s Kastom silno mrzla, kakor še nikdar. Na več vprašanj mu je kar kratko odgovorila. Kakor ogenj je žgalo to ošabnega in ljubosumnega Kasta.

Kakor bi ga hotel prebosti z očmi, tako je jezno pogledaval Lupercija. Slednjič se ni mogel več premagovati. Poslovil se je in odšel.

"Čakal bodeš, kdaj se povrneš," je siknil skozi zobe, ko je odhajal.

"Tebe, prešerno dekle, bomo pa že še ukrotili! Ne boj se! Kast ni zastonj poglavar. Sedaj nimaš več tega psa na svoji strani! Ha, ha, ha! To jim bomo še štrečno zmešali!"

Nasprotno pa je bilo toliko težje Luperciju, kolikor večje zaupanje mu je skazovala Eukratida. Kar zajokal bi, tako mu je bilo težko.

In ko ji je rekel zadnjikrat "zdravstvuj!", je mislil, da se mu trga srce.

Marcela je opazila to. Dasi ni vedela kakšno razmerje je med Eukratido in Lupercijem, vendar je opazila toliko, da jima je slovo težko.

"Lupercij, pogum! Ne boj se in pojdi!" ga je tolažila. "Pa kmalu se vrni! Pogrešali te bomo!"

In razšli so se pozno v noč.

SLOVENSKO DEKLE.

O vzrokih odpada.

Veliko njegovih učencev je odstopilo in niso več z njim hodili. Jan. 6. 67.

Nobena reč ni tako žalostna za kristjana, ki je dolgo živel in se bojeval pod zastavo Kristusovo, kakor je ta, ako jo bojzljivo zapusti ter se pridruži zastavi hudobnega duha. Nobena reč tudi ne boli bolj Sreca Jezusovega kakor, ako zopet vidi posnemovalce Judeževe. Nobena reč ni torej bolj nevarna kot je usoda onih, kateri enako Judežu prodajo svojega božjega Učenika njegovim sovražnikom.

Ljubljena hči Marijina, glej take nesrečnice se dobe tudi v Marijini družbi, ki odpadejo s pota čednosti in zapuste zastavo svoje nebeške Matere in njenega Sina, pa se pridružijo zastavi hudobnega duha. To je kajneda, zelo žalostno za vse, pa je žal resnično, saj poznaš take sama. Da se obvaruješ te tolike nesreče premisli, kaj pa je vzrok takega žalostnega odpada? Temu je trojen vzrok in sicer **opuščanje pobožnih vaj, iskanje nevarnih priložnosti in raztresenost.**

1.

Prvi vzrok je opuščanje pobožnih vaj. Pobožne vaje so velike važnosti in zato ti jih ne predpisuje in naroča zastavljatelj Marijina družba. Take pobožne vaje so: vsakdanja molitev, prejemanje zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, poslušanje besede božje, udeleževanje mesečnih shodov in branje pobožnih knjig. Kolikor časa opravlja zvesto in s pravim duhom Marijina hči te pobožne vaje, toliko časa je zvesta in stanovitna; četudi bi se včasih kaj spoteknila, bo kmalu zopet vstala in se poboljšala. Kakor hitro pa opusti te pobožne vaje, odpade kmalu od zastave Kri-

stusove in zabrede v oblast hudobnega duha.

Pa si morda misliš; od teh pobožnih vaj vendar ni tako zelo odvisno krščansko življenje. Ali ni zadosti spolniti, kar zapoveduje sv. Cerkev? Saj je cerkvena zapoved zadosti, ki velevala, da sem v nedeljah in zapovedanih praznikih pri sv. maši in da se o velikonočnem času spovem in prejmem sv. Rešnje Telo? Da, odgovorim ti, če to storiš je dovolj, da zadostiš strogi cerkveni zapovedi; toda ni dovolj za lepo krščansko življenje. Saj tudi cerkvena zapoved pravi, katero tako dobro poznaš; "Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu", ker sv. Cerkev silno želi, da bi verniki **večkrat**, in ne samo enkrat na leto opravili spoved in prejeli sveto obhajilo. Zato vidimo, da taki kristjani, ki se zadovolje s strogo zapovedjo, ki se namreč samo enkrat na leto spovedo, da taki navadno padejo v smrtno grehe, v njih žive in da slednjič popolnoma opuste še te dolžnosti, katere jim strogo nalaga sv. Cerkev.

To lahko izprevidiš iz tega, ker so te pobožne vaje naši duši enako potrebne kakor oslabi telo, če nima hrane. Zato se duša ne more ustavljati sovražnim napadom, spolnovati krščanskih dolžnosti in ostati na poti čednosti.

Ko so učenci rekli božjemu Zveličarju, da naj razpusti množice, ki so mu tri dni sledile v puščavo je odgovoril: "Ako jih lačne spustim na njih dom, bodo omagali na potu. "O, da tako mnogi omagajo, opešajo na poti čednosti je vzrok to, ker so brez dušne hrane. Kaj se zgodi s svetilnico, ako ji zmanjka olja; z ognjem, ako mu zmanjka drv; z uro, ako je ne naviješ? Svetilnica in ogenj ugasneta, ura obstoji,

Tako je tudi s kristjanom, ako opušča pobožne vaje, le ta razloček je, da so posledice zanj veliko hujše. ako rečem po pravici: nobena reč ni bolj nevarna za kristjana kakor je opuščanje duhovnih vaj. To dobro ve tudi naš zakleti sovražnik hudobni duh in ravno zato se on toliko prizadeva, da bi ga odvrnil od molitve in drugih pobožnih vaj. In kako zvito pričinja to svoje pogubonosno delo! Da se mu bolje posreči, prične z malim. Vsakovrstno šepeta kristjanu, da naj opusti to ali drugo molitev ali pobožno vajo, češ zdaj si truden, boš pa potem nadomestil itd. in tako ga pripravi, da opusti zdaj to, zdaj drugo vajo pod izmišljeno pretvezo češ, kaj boš gledal na take malenkosti; potem gre vedno dalje, vedno več opušča, da jih slednjič popolnoma opusti. Vidiš zvijačo hudobnega duha. In kadar je hudobni duh dosegel to, da kristjan pričinja opuščati pobožne vaje, potem si je svest, popolne zmage: kristjan postane potem njegovo orodje. O, draga hči Marijina, bodi, bodi čuječa glede te zanjke satanove! Ne poslušaj ga, ko te hoče odvrniti od molitve, ampak zapodi ga in opravi vsak dan zvesto molitve in druge pobožne vaje kakor ti naroča Marijina družba in ostala boš stanovitna v dobrem, ostala boš zmirom pod zastavo Kristusovo.

2.

Lahkomiselnost glede nevarnih priložnosti je drugi vzrok, da mnogi odpadejo. Kdor nevarnost ljubi, bo v njej poginil, govori Sv. Duh. Te nevarnosti se imenujejo navadno priložnost v greh in so ali kakka oseba ali kak kraj ali kakka stvar zaradi katere človek greši.

Kedar kdo smrtno greši, je navadno vselej kakšna bližnja priložnost temu vzrok. In kdor se nalašč poda v tako bližnjo priložnost, se že s tem smrtno pregreši. Kdor pa je noče zapustiti, ali kakor pravi Sv. Duh, kdor nevarnost ljubi, pokaže jasno, da nima ne kesanja ne trdnega sklepa in zato tudi ne more dobiti odveze pri spovedi.

Grešnih priložnosti je veliko in vsake vrste, posebno so nevarne te — le: slabo berilo, plesi, gledališča, slabe tovaršije, ne-

spodobno govorjenje. Koliko mladih ljudi je zašlo zaradi njih in se docela pokvarilo! Zato je treba bežati pred nevarnimi priložnostmi, naj se ti zdi še tako težko, da, nemogoče; kajti Zveličar govori: "Ako te pohujša tvoja roka, odsekaj jo, bolje ti je hromemu iti v življenje, kakor dve roki imeti, pa iti v pekel, v nevgasljivi ogenj." Nikar ne reci: jaz se nimam ničesar bati, zadosti sem trdna, da se ustavim grehu; ali saj ne bom več grešila. Kadar je nevarnost zate, kadar ti reče spovednik: to je zate nevarna priložnost in ti je povedal kaj moraš storiti, bi bilo slepljenje same sebe misliti, da se lahko podaš brez greha v take nevarnosti ali pa v njih ostaneš. To je ravno tako kakor reči: grem v ogenj, pa se ne bom opekel, skočim v vodo, pa se ne bom zmočil. Vsakdanja skušnjava potrjuje zadostno nezmotljivo besedo Sv. Duha: Kdor nevarnost ljubi, bo v njej poginil.

Torej bežati pred nevarnimi priložnostmi, to je edino sredstvo s tem si zagotoviš rešenje in se obvaruješ greha. Zato se lahko mišljen kristjan, ki ljubi grešne nevarnosti v njih, pogubi, moder kristjan pa, ki beži pred njimi, se zveliča. Zapomni si tedaj Marijina hči, tale nauk: ako hočeš uiti nevarnostim sveta in zveličati svojo dušo, beži, beži, beži, edino v begu je tvoje rešenje.

3.

Tretji vzrok da se mnogi izneverijo čednosti, je pa njihova raztresenost. Človek, ki je, bi rekel, vtopljen v svetnih opravilih, skrbeh, novicah in minljivih rečeh, zanemarja svoje verske dolžnosti in nikdar ne pomisli na večne, neminljive reči. Pomanjkanje takega premišljevanja je pogubonosno za kristjana, zato toži prerok: "Vsa dežela je opustošena, ker ni nikogar, da bi si k sreči vzel." O, da bi mislili pogosto na smrt, na večnost in na to, kako ničeno je vse, kar ni v zvezi z Bogom; če bi pomislili večkrat kako strašne so kazni, ki čakajo grešnike. O, če bi povzdignili, kakor nekdanj Damoklej svoje oči, bi videli nad glavo viseč meč, gotovo bi potem vse storili, da bi si zagotovili rešenje. To zveličansko premišljevanje obstoji v tem, da si k sreči jemljemo besedo božjo, ki jo sli-

šimo, da prevdarjamo, kar beremo, da si vsak dan izprašujemo vest, da si vsak mesec en dan odločimo v katerem se pripravljamo na srečno smrt, kakor nas opominja Zveličar: Bodite pripravljene, kajti ob uri, katere ne veste, bo prišel Sin človekov.

Morda si misliš, jaz ne morem premišljevat, nimam časa za to, imam toliko dela in opravila. Rečem ti, to je golo slepenje. Vsakdo vsaj nekoliko premišljuje; saj lahko premišljuješ te resnice ned tvojim delom in opravilom in Bog in tvoja duša mora biti tvoja prva skrb, prvo opravilo. "Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi", te vprašuje tvoj Zveličar. Ali misliš, da bo enkrat pri sodbi izgovor kaj veljal, nisem imela časa? Ti nisi imela, časa, bo rekel večer Sodnik, skrbeti za svoje zveličanje, ki si živela 20, 30, 40 let?

Prazen je tvoj izgovor, da zaradi opra-

vil nisi imela časa skrbeti za svojo dušo; kajti tvoja prava skrb bi morala biti: delati za srečno večnost. Zato sem te ustvaril. Ali nisem govoril vsem: "Iščite najpoprej božjega kraljestva?" In ti si pa predvsem iskala časne reči. Zato je tvoja lastna krivda, da boš pogubljena. Ako si torej hočeš vzeti malo časa za premišljevanje, te bo to obvarovalo pred raztresenostjo, ki te vtegne pripraviti sicer v večno nesrečo.

Zapomni si torej, draga hči Marijina, ta trojni vzrok, zakaj tako mnogi odpadejo od pota čednosti namreč: opuščanje pobožnih vaj, iskanje nevarnih priložnosti in raztresenost in skleni, da se jih boš varovala na vso moč. Prosi preblaženo Devico Marijo, da ti pomaga in osrčuje, tako ne boš v številu tistih, ki so zgrešili pot pravice, ampak boš vstrajala do konca v zvestobi do Jezusa našega kralja in njegove Matere, naše kraljice.

Korenova Alica.

Veliko vam je bilo veselje med graduanti župnijske šole sv. Janeza v Clintonu. In kako bi tudi ne bilo? Dolga doba osmih šolskih let je končana. Pa ne samo doba, končane so tudi težave in križi, katerih je v šolskih letih toliko, kakor nikdar pozneje v življenju več. Seveda to pravzaprav niso nikake težave in nikaki križi. Mi starejši se jima smejemo.

Da, kako z veseljem in radostjo se vsakdo rad spominja presrečnih šolskih let. Kolikrat se spomnim na razne take dogodke, ki so bili takrat velika težava in se jim iz srca nasmejem.

Toda učence pa vzame vse tako strašno resno. Ko sem n. pr. "dvojko" dobil v slovenski nalogi in sem prinesel zvezek domov, kako je srce utripalo in potem, ko je "padlo", joj, to so bile žalostne ure.

Tako se je skončevala "težka", a sladka šolska doba tudi za 14 deklic in 11 dečkov šole sv. Janeza.

Kakor po vseh šolah, izvršila se je tudi pri sv. Janezu "graduation", kolikor mo-

goče slovesno. Cerkevna dvorana je bila natlačeno polna župljanov. Otroci so razred za razredom predstavljali razne male igre, ali "drills" ali petje. Pri vsaki točki se je poznala šola skrbnih sester. Vse je šlo, kakor po niti. Katoliške sestre so pač najboljše učiteljice!

Mrs. Koren, bogata mesarica je sedela v prvi vrsti takoj pod odrom. Hotela je sedeti takoj blizu, da ne bi preslišala nobene besede, katere bode govorila njena hči Alica, ki danes "graduira". Kot najboljši učenki izmed vseh, dala ji je sestra to čast, da bode govorila običajni slavnostni poslovitelni govor. Zato naj jo vsi vidijo, da je ona mati te "najboljše učenke v razredu."

Kaj čuda, da je sedela tako ponosno in samozavestno.

"No, otroci dobro igrajo", je pripomnila svoji sosedi, saloonerki Ječmenarici, ki je poleg nje sedela. "Toda počakajte, boste videli našo Alico."

In Alica je nastopila in govorila svoj govor zares prav dobro.

Burno ploskanje jo je pohvalilo.

Mrs. Koren je bila ginjena do solz.

"Ali ste videli, kako dobro je naredila Alica?" vprašala jo je sestra učiteljica po igri.

"Da! O, saj sem vedela, da bode naredila tako. Poznam jo kako zelo je zmožna."

"Res, dobro deklet je. Bog daj, da bi ostala le dobra."

"O, pri nas se ne bode nič slabega naučila. Jaz vzgojujem svoje otroke tako, kakor vem, da je prav. Naši niso taki, kako so drugi."

"Kaj pa mislite sedaj narediti?"

"Nismo se še odločili. Na vsaki način bode šla v višjo šolo."

"Kolikor sem jo jaz spoznala tekom štirih let, ko sem bila njena učiteljica, Alica ima poklic za redovni stan. Ali bi jo dali nam?"

"O, tega pa že ne! Več deklet imam, toda redovnica pa ne bode nobena. Revne naj le gredo; pri nas ji pa lahko poskrbimo dobro šolo. Ako bode hotela biti svetna učiteljica, ji ne bodem branila. Toda — nuna? Tega pa že ne!"

Sestra je nalahno zardela pri teh žaljivih besedah, vendar rekla ni nič.

"Ali greš domov?" vprašala je Mrs. Koren Alico, ki je ravno prišla iz odra.

"Ostanimo še malo tukaj pri zabavi."

"Dobro!"

"No, Alica si vesela, da si končala šolo?" vpraša jo sestra.

"Da, za eno reč sem. Toda, da se moram ločiti od vas, draga sestra, mi je težko," je dekletce objelo ljubljeno redovnico, katero je čislala kot lastno mater.

"O, saj mislim, da me bodo drugo leto zopet posiali sem v Clinton. Se bodevi lahko večkrat videli."

"Saj me bodeš prišla večkrat obiskat, kajne?"

"Seveda. Toda ne bodem vas videla vsaki dan. Mama, jaz bodem šla kar sestro!"

"Ker te pa nočejo. Kaj bodeš tam?"

"Sestra bodem tudi jaz!"

"E, beži, beži, kaj ti v glavo ne pade!"

"Pa bodem! Kaj ne sestra, da me vzamete?"

"Seveda bi te. Toda, ako stariši ne dovolijo, ne moremo."

"O, mama bodo že dovolili, jaz sem se odločila, da bodem sestra!"

Nevoljno je pogledala Mrs. Koren sestro. "O Alica, dokler jaz živim ti že nikdar v samostan ne boš šla!"

"Halo, Mrs. Koren", pristopil je g. župnik in ji častital. "Častitam vam in vaši Alici, da je tako izborno naredila svojo ulogo."

"Hvala, Father!"

"Kam pa sedaj, Alica?"

"V samostan bodem šla. Pravkar sem mami rekla, pa pravijo, da mi nikdar ne bodo dovolili."

"O, ako te Bog kliče, stariši po vesti ne smejo in ne morejo braniti. Poklice deli Bog, komur hoče in kakoršne hoče. Starišev dolžnost je samo skušati spoznati poklice otrokov in mu potem pomagati, da ga tudi doseže. Zgrešen poklic je največja nesreča za človeka."

"O, no! Tega pa že ne! Alica je šele 16 let stara. Ima še časa dosti. Sedaj se še ne more soditi. Sedaj naj gre naprej in naj malo svet poskusi."

"Mrs. Koren, to je napačna misel! Ako bi Alica res kdaj "svet poskusila", česar jo Bog varuj, potem ne bode hotela več vedeti ne za vas, ne za samostan," pravi resno g. župnik. "Tudi jaz sem spoznal, da ima Alica poklic za redovni stan in sem prepričan, da bode srečna, ako gre za poklicom. Vi pa, Mrs. Koren, naredite kakor hočete. Varujte se le, da ne bode kdaj še obžalovali, ko bode prepozno!"

"No, bodemo že videli!"

Več drugih župljanov se jim je pridružilo in prekinilo nadaljni pogovor.

Sestra Angela pa še nikdar ni šla od "graduation" prireditve s tako težkim sreem, kakor danes.

Zopet in zopet je stisnila roko Alice, ko se je poslavljal in ji ponovila besede: "Alica moja, ne pozabi, kar sem te učila v šoli. Moli! Moli! veliko moli!" Skrivna solza se je skrbni učiteljici utrnula iz oči, ko je prišla v svojo celico.

Poklenila je na svoj klečalnik, zakrila obraz v roke ter molila, molila dolgo za — Alico.

"Te neumne sestre bi najraje vsa dekleta spravile v samostan", se je jezila Mrs. Koren, ko je prišla domov od zabave. "Mislila sem dati Alico v redovno višjo šolo, da bi imela še dalje iste učiteljice, katerih je že navajena. Ko pa vidim, kako sestre naredo dekleta neumne, pa nalašč ne! Pa tudi k sestram na obisk je ne bodem veliko pustila!"

Tako je sklenila užaljena Mrs. Koren in tako je tudi storila.

* * *

Alica je končala v štirih letih tudi visoko šolo. In sicer zopet z najboljšim uspehom. Kaj čuda, da je tudi pri tej "graduation" dobila častno nalogo poslovitnega govora.

Vendar pa je Alica ostala stanovitna. Vkljub posvetnim in pokvarjenim tovaršicam, s katerimi je prišla v dotiko v tej šoli, ostala je sama dobra in pobožna. Kakor preje v župnijski šoli, tako tudi sedaj ni opustila tedenskega sv. obhajila. Včasih je šla po celi teden vsaki dan. K sv. maši je pa šla skoraj vsaki dan. Le malo dni je zamudila. S sestro Angelo je ostala v vednem prijateljstvu.

Vedno bolj in bolj pa je čutilo dekletce v sebi klic božji. Želja jo je gnala v samostan. S sestro Angelo se je veliko posvetovala in molili sti veliko, da bi Bog razsvetlil mater. Tako sti sklenili, da bode Alica po "graduation" na višji šoli takoj stopila pred stariše in jih prosila dovoljenja za vstop v samostan. Pomagal ji boče g. župnik, ki boče še enkrat govoril z materjo in tudi sestra Angela boče poskusila upljivati.

Drugo jutro po "graduation" je res Alica stopila pred stariše in jim povedala svoj odločen sklep, da gre v samostan. Tudi g. župnik je prišel. Sestra Angela je pisala materi krasen list. Toda vse je bilo zastonj.

"Nobena mojih hčera ne boče uboga nuna! Beraške hčere naj gredo v samostan, ker drugam ne morejo. Naša pa ne boče! Pa je Amen!"

In vse prigovarjanje, vse solze Alične,

vse je bilo zastonj. Mati je ostala neizprosna. Redovniški stan se ji je zdel pod častjo, da bi šla vanj hči bogate mesarice, ki premore skoraj stotisoč vrednosti.

Težki so bili prvi dnevi počitnice za Alico. Sree jo je gnalo za klicom božjim, vide-la pa je, da ga nikdar ne boče mogla doseči. In zelo jo je bolelo. Vendar pa je mamu preveč ljubila, da bi storila proti materini volji.

Vendar pa, kakor vsako drugo rano, tako je tudi to čas po malem celil.

"Če mi ne puste stariši", se je slednjiče začela tolažiti, "morda že Bog noče."

"Mamo pa res ne smem žaliti!" tolažila se je drugikrat.

In tako je res po malem, tudi sama začela misliti na kaj drugega.

Tako se ni prav nič branila, ko ji je mati nasvetovala, da bi šla malo v bližnje večje mesto, kjer bi se še bolj izobrazila v knjigovodstvu in glasbi.

Vesela jo je mati spremila tja, potolažena, da si je Alica izbila iz glave neumne "klosterske muhe."

* * *

Dvajset let je preteklo. Mrs. Koren je še živa. Ako greš v cerkev sv. Janeza k osmi maši, tam boš videl vsaki dan pri osmi maši staro, vpognjeno ženico, v črni obleki, ki celo sv. mašo premoli zatopljena v globoki molitvi. Po maši jo bočeš pa videl, kako gre vsaki dan tja h kapelici, kjer je podoba Marije sedem žalosti; Marija pod križem z mrtvim Jezusom v naročji. Tam jo bočeš videl kako prižge votivno svečko in jo s tresočo roko nasadi na votivni svečnik, potem poklekne in malo je dni, da bi jo ne videl kako zaihti tukaj. Ako natančneje pogledaš kip, vidiš na stojalu napis: "Svoji nesrečni hčeri Alici v spomin postavila ljubeča mati."

Da, Alice, nekdanje naše znanke Alice iz šole sv. Janeza, ni več med živimi.

V mestu, kamor jo je mati dala, da bi "poskusila svet", ga je res poskusila in se tudi zastrupila. Hodila je veliko po plesiščih in gledališčih. Seveda pogostno sv. obhajilo je popolnoma opustila. Opustila tudi molitev, po malem tudi sv. mašo.

Seznanila se je z nekim protestantovskim mladeničem in se hotela z njim poro-

čiti. Stariši so zvedeli o njem, da je zelo ničvreden človek, so ji branili. Da bi dosegla svojo željo, poročila sta se skrivaj civilno. Ko sta bila že poročena, sta povedala starišem. Z velikim trudom je mati s pomočjo g. župnika dosegla, da sta popravila to napako in se poročila še cerkveno.

Zakon je bil blagoslovljen z enim otrokom. Toda živela sta jako nezadovoljno. Mož je pil in morala ga je sama preživeti. Velikrat sta se prepirala in pretepala.

Mati je svarila, prosila. Nič!

"V samostan bi me bili pustili, ko sem vas prosila!" je očitala hči materi. "Vi, samo vi ste krivi moje nesreče."

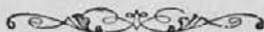
Mati je jokala in trpela.

Neko noč, ko se je že mož tako prepil, da je dobil pijansko norost, prišel je domov in v tej norosti ustrelil svojo ženo, ubogo Alico, otroka in sebe.

"Oh, zakaj sem ji branila v samostan!" se je kesala Mrs. Koren. Toda prepozno je bilo!

"Stariši, nikdar ne branite otrokom iti za svojim poklicem", svetovala je mnogokrat v mesnici svojim odjemalcem. "Poglejte mene in mojo Alico!"

Da, zgrešen poklic je največja nesreča za vsakega človeka!

Spoznavaj samega sebe!

P. Benigen Snoj, O. F. M.

5.

Pomnimo pa, da ta nauk našega svetnika kakor tudi drugih cerkvenih učencov, ne velja samo glede malih grehov. Sv. Izidor in sv. Tomaž trdita, da pusti Bog, kot kaznen napuha, človeka pasti v velike in sramotivne grehe. Ti grehi niso tako veliki, kot je napuh in Bog se jih v svojem vsmiljenju poslužuje, da prevzetneža prestraši, zbudi in pripelje na pravo pot. Podobno ravna tudi spreten zdravnik, kateri pusti trpeti bolniku sicer jako občutljivo, pa manj nevarno bolečino, da ga le reši smrti. Sloveč pisatelj našega časa pove prav primerno o tem predmetu: Za slabotnega človeka je milost, ako se spotakne in pade, kajti predrzni korak bi ga vtegnil zapeljati v nevarne visočine napuha.

Več drugih cerkvenih očetov uči isto. Sv. Avguštin naravnost trdi: "Bog gleda z večjim dopadanjem na ponižnost pri slabih delih, kot na dobra dela storjena v napuhu." Sv. Optat Milevski pravi: "Boljši so grehi s ponižnostjo, kot nedolžnost z napuhom." Sv. Gregor Nisenski uči: "Vprezi napuh pred cel voz dobrih del in šel bo v pekel; voz pa poln grehov peljan od ponižnosti, pelje v raj. Sv. Gregor veliki piše: "Dostikrat se prigodi, da je kdo, četudi se čuti pred Bogom obteženega z mnogimi

grehu, lepše oblečen z oblačilom večje ponižnosti."

6.

Da bomo pa bolje spoznali, kako resnični so ti izreki, premislimo, kako sv. Tomaž dokazuje stavek: "Napuh je po svojem bistvu najhujša vseh pregreh, je večji ko nevera, obupnost, uboj, nečistost itd." "Vzrok je ta", tako nadaljuje angelski učenik, "ker izvira iz odvrnjeja od Boga. Pri drugih grehah se človek obrne od Boga iz nevednosti, slabosti ali iz hrepenenja po kaki drugi dobrini. Napuh se pa odvrne od Boga edino le za to, ker se noče podvreči njemu in njegovim zapovedim." "Med tem ko vse druge strasti beže pred Bogom, pravi Boetij, se mu napuh naravnost "upre", zato pa govori sv. Jakob: "Bog se prevzetnim ustavlja." Odvrnjenje od Boga in njegovim zapovedi je pri drugih grehah le njih posledica, pri napuhu pa njegovo bistvo, zakaj napuh je zaničevanje Boga. Ker je pa to, kar stori bistvo kake reči, večje nego ono, kar je prvemu le podobno in od drugega vzroka odvisno, sledi iz tega, da je napuh po svojem bistvu največji greh izmed vseh, ker presega vse v odvrnjenju od Boga, v tem namreč obstoji njegova hudobija.

Sv. Franciška Šantalska je imela navado

reči: "Četudi si ne moremo pridobiti mnogo čednosti, prizadevajmo si vsaj za ponižnost." Kolika sreča za nas da moremo na to odkritosrčno spoznanje, ker nimamo čednosti, to je na pravo spoznanje svoje duševne revščine in ničevosti, ki jo nam kažejo naše napake, sezidati in postaviti ponižnost, to mater vseh čednosti. Kako ne bi pač vskliknili z ljubeznjivim našim svetnikom:

"Drage nepopolnosti, ki nam kažete našo revo in nas vadite v ponižnosti!"

Vprašam še enkrat, s čim se more bolj gotovo pridobiti to spoznanje samih sebe in ista praznina bolj poglobiti, ako ne z našimi napakami? Naša dozvedna moč zginja polagoma pred njimi, dokler se ne izgubi popolnoma v brezdnju naše ničnosti; tako spoznamo, da nas ohranja in vzdržuje edino le božje vsmiljenje. O dragoceno odkritje, na katero je čakal Bog! On se ozira na ponižnost svojih služabnikov in kakor se ustavlja prevzetnim, tako pa deli svojo milost ponižnim.

7.

Hvaležnost do Boga torej je drugi sad, ki ga obrodi pogled na lastne grehe. Ponižnost je resnica in ko nam razkrije našo ničevost, kaže nam v večji luči dobro, kar ga imamo, katero pa izvira le iz Boga. Koliko bolj razsvetljuje dušo in njeno nizkost, toliko bolj nam kaže velike in raznovrstne dobrote božje in nas priganja k srčni hvaležnosti proti darovalcu vsega dobrega. To je gotovo ne mala korist iz naših grehov. Nehvaležnost, ta hči napuha, je zelo razširjen greh, ki vse druge prepreže in zelo poveča. Ona je kakor žgeč veter, ki posuši studence milosti. Te strasti pa ne moramo uspešnejše zatirati, kakor če svojo nezvestobo primerjamo z nevsahljivim vsmiljenjem božjim.

Gotovo nas nobena reč ne more bolj ponižati pred vsmiljenjem božjim ko obilne njegove dobrote, in nobena reč nas ne more pred njegovo pravičnostjo bolj osramotiti, ko naše tolike pregrehe. Premislimo pazno, kaj je on za nas in kaj smo mi zanj storili. Preglejmo po vrsti svoje grehe premislimo pa tudi milosti, katere je nam dal. Ne bojmo se, da bi nas pogled na

njegove dobrote storil ošabne, ako le pomislimo resnico, da dobro, kar je v nas, ni od nas.

Kaj imamo mi dobrega, česar bi ne bili prejeli, in če smo prejeli, čemu se hvalimo? Živo premissljevanje prejetih dobrot nas bo pripeljalo k ponižnosti, kajti spoznanje rodi hvaležnost. Ako nas pri pogledu na prejete dobrote vsejedno obide ničemer-nost, je najboljši pomoček zoper njo spomin na našo nehvaležnost, nepopolnost in revščino. Da, ako pomislimo, kaj smo storili, ko ni bil Bog z nami, potem bomo spoznali, da to, kar storimo, ko nas on podpira, ni delo naše spretnosti in naše dobre volje. Seveda mi to lahko živimo in se nad tem veselimo, pa hvaliti moramo Boga, ker le on je temu začetnik." Ohranite v svojem srcu živ spomin na svoje napake in nezvestobe, da se boste zaradi njih poniževali in boljšali.

Govorite svojemu sreč: Čuj moje sree, ne bodi več nehvaležno, nezvesto in nepokorno nad menoj tolikemu tvjemu dobrotniku. Zakaj bi se zdaj s celo dušo ne izročil Bogu, ki je storil nad menoj, toliko čudežev in mi skazal toliko milosti?

8.

Nadaljna korist iz naših grehov je ljubezen do sovražnikov, odpuščanje razžaljenja, mila sodba in prizanesljivost s pogreški in slabostmi bližnjega. Ako pomislimo, kolikokrat in kako hudo smo mi razžalili Boga svojega največjega dobrotnika, bomo našli, da v primeri s tem ni nič, kar imamo mi odpustiti svojemu bližnjiku. Najvišji stvarnik nebes in zemlje trpi, da se mi revne stvari, upiramo njegovi volji in ga tako nečuvno žalimo in mi bi pa ne mogli potrpeti, ako nas kdo razžali in nam stori kakšno krivico? Odpustimo torej velikodušno svojim sovražnikom spominjajoči se svojih lastnih pregreh, da bo tudi nam Bog vsmiljenje skazal.

Ponižnost, pravi nadalje sv. Frančišek Saleški, nam kliče v spomin napake drugih in stori, da se ne zbegamo zaradi svojih; kajti smo-li mi popolnejši od njih? Stori pa tudi, da se ne jezimo zaradi grehov drugih, ker nam kaže naše lastne grehe; kajti čemu bi se naj čudili nad napa-

kami drugih, ko sami nismo brez njih." Sv. Janez Krizostom obširno razlaga korist, katero naj bi nam prinesli naši pogrški in konča s sledečimi besedami: "Bog je pripustil, da je sramotno padel sv. Peter, steber Cerkve in učenik celega krščanskega sveta zato, da ga pouči, kako naj bo prizanesljiv do drugih. On je nadalje pripustil, da je bil bežeči Elija tako malosrčen in obupen zaradi Izabele, ta mogočni Elija, ki je poprej nadvladal ljudstvo in kralja, zato da bi bil v prihodnje ljubezniv in usmiljen kakor njegov Gospod in Bog."

"Kdor je trdnega zdravja, pravi sv. Bernard, ta ne ve, kaj trpi bolnik; kdor je sit, ne ve, kaj čuti lačni. Zato ima bolnik večje sočutje z bolnikom in lačni z lačnim, ker ju ista skušnjava bolj med seboj približa. Ako hočemo mi z drugimi imeti sočutno

in usmiljeno srce, moramo sami občutiti svojo ubožnost. Tako bomo našli in spoznali dušo bližnjiga v svoji duši in vedeli, kako mu moremo najboljše pomagati."

Vzemimo si te besede k srcu.

Dokler ne grešimo sami, nimamo pravega sočutja z grehi bližnjika. Njegove pregrehe nas razburijo in pogostokrat nas premaga jeza, ki pa izvira iz neke skrivne prevzetnosti, ne pa iz gorečnosti za zveličanje duš. Ako pa tudi nas skušnjava podere in pahne v greh, o kako hitro se vsa naša ostrost spremeni v pomilovanje in sočutje!

Kako lahko potem razumemo besedo sv. Avguština: "Ni greha, v katerega bi ne mogel tudi jaz pasti", in ono iz knjige "Hodi za Kristusom": "Vsi smo slabi, ti pa se imej za najslabšega od vseh."

P. B.

Sv. Ana.

SPOMINI S POTA.

I.

“Spovej se vsaj enkrat na leto in o velikonočnem času sprejmi sv. Rešnje Telo”, tako se glasi cerkvena zapoved, katero daje naša mati, katoliška cerkev.

Ta dolžnost veže pod smrtnim grehom in objednem pa tudi pod kaznijo izobčenja iz sv. katoliške cerkve. Društvo suspenduje svoje člane, ki za gotov čas ne plačajo mesečnih prispevkov. Ako v tem času zbolijo ali umrje, ne dobi od društva nikake podpore. Prav tako sv. katol. cerkev suspenduje uda, ki ne opravi vsaj enkrat v letu sv. spovedi, ali o velikonočnem času sv. obhajila. Tak se po prazniku sv. Trojice ne more več imenovati “katoličan sem”, ampak more reči “katoličan sem bil.” In ako tak umrje brez spovedi in brez duhovnika, bi mu ne smel duhovnik iti za pogrebom, bi ga ne smeli pripeljati v cerkev in ne pokopati na katoliško blagoslovljeno pokopališče.

Naši katoliški naseljenci vseh narodnosti, ki so raztreseni po raznih naselbinah tukaj v Ameriki, kaj radi pe zablajo na svoje katoliške dolžnosti, zlasti na sv. mašo ob nedeljah in na post ob petkih. Za nedeljo imajo izgovor, da ne razumejo jezika ali ženske, da nimajo časa, za petek pa, da se ne morejo postiti, ker morajo težko delati. Toda na zapoved velikonočnega sv. obhajila pa misli naseljence, dokler ima le še iskrico vere v svojem srcu. Ko se začne post, če tudi ne hodi v cerkev, opomni ga vest, da bo treba misliti na to, kako in kje bode letos dolžnost opravil. Ako je kje v bližini kak duhovnik njegovega jezika, tedaj misli naseljence nato, da bo iti treba tja kako nedeljo in opraviti sv. zakramente. Ako ni takega v bližini, tedaj treba misliti na kak drugi način, kako se bode dalo doseči. Morda

se bode dalo sa silo opraviti pri kakem slovenskem duhovniku, ki vsaj malo razume jezik. Ako drugače ne, v skrajni sili morda treba iti kar k angleškemu duhovniku. Kjer je pa več naseljencev iste narodnosti, zlasti, kjer so katoliška društva, tam pa se navadno zmenijo s svojim ameriškimi duhovnikom ter si pokličejo svojega duhovnika od kod drugod, da jih pride spovedati in da jim objednem da tudi par besedi kruha božje besede v njih materinem jeziku. Tako delajo Litvini, Poljaki, Slovaki, tako delajo semtertja tudi Slovenci in kje tudi Hrvatje.

Ako pa katol. naseljenci žive več let tako v krajih brez cerkve in duhovnika, pa po malem najboljši začno pešati v svoji veri po malem tudi o velikonočnem času začno opuščati svoje dolžnosti.

Naši slovenski naseljenci po West Virginiji so pred leti sami poskrbeli, da so si dobili slovenskega duhovnika. Možje, ki se niso udali pijači in niso vrgli vere takoj od sebe proč, so skoraj vsako leto poskrbeli, da jih je obiskal slovenski duhovnik in jim dal priložnost opraviti sv. zakramente. Vsak nekaj so darovali v ta namen, da so duhovniku plačali potne in druge stroške.

Prvi slovenski duhovnik, ki je prišel v Thomas, W. Va. je bil Rev. J. Tomšič iz Forest City, Pa. Društvo sv. Petra v Thomas, J. S. K. Jednote ga je povabilo in je prišel. Gospod Tomšič je bil dvakrat tam. Za njim je prišel jedno leto Rev. Luka Gladek. Potem niso imeli — ako prav vem — dve leti nič, dokler se ni ustanovila Rafaelova Družba v New Yorku. Tedanji predsednik te družbe, Rev. Jos. Tomšič je pa oglasil v listih, naj se naselbine, ki žele slovenskega duhovnika za velikonoč prigrasijo pri njem. In res med prvimi se je

oglasil zopet Thomas. G. Janez Lahajnar in g. J. Urbas sta kot predsednik in tajnik društva sv. Petra pisala in družba Sv. Rafaela je poslala urednika našega lista Rev. K. Zakrajšeka, O. F. M. Na velikonočno nedeljo l. 1910 je prišel v Thomas in tam ostal tri dni in tri dni v bližnjem Davisu. L. 1911 je bil zopet naš urednik. L. 1912 in 1913 je bil obakrat Rev. Anzelm Murn, O. F. M., ki je obiskal tudi naselbine po Richwoodski župniji.

Leta 1914 in 1915 pa rojaki po W. Va. niso več imeli slovenskega duhovnika in zato razum malih izjem niso več opravili svoje velikonočne dolžnosti, kar je silno obžalovanja vredno.

Vzrok zato je edino nemarnost rojakov samih. Od Cumberlanda doli do Richwoodskih kamp se med tisoči rojakov ni našel mož, ki bi bil sprožil misel: "Bratje velikanoč je! Vsi vidimo kako živimo! V vedni smrtni nevarnosti smo! Dobimo si duhovnika!" Nihče!

Morda bi kdo rekel, zakaj pa irski župniki teh posameznih župnij niso poskrbeli? Da, v rednih razmerih se to vselej tudi zgodi. Toda župnik mora tuj narod poznati, mora vedeti, da narod res tudi hoče duhovnika. Tako vsi ti župniki n. pr. gotovo vsako leto dobe sami duhovnika Litvina za Litvince, Poljaka za Poljake, Slovaka za Slovake. Zakaj? Te katoličane poznajo. Ti prihajajo, če tudi ne popolnoma redno, vendar vsaj primeroma dobro v cerkev, se ne bojijo dati par centov na mesec za cerkev. Koliko pa žrtvujejo Slovenci? O tem raje molčim. Koliko pa Slovenci hodi-jo v cerkev? Kot kakšne pa poznajo irski župniki naše ljudi?

Kdo drugi bi morda zopet rekel; zakaj pa sami slovenski duhovniki ne skrbijo za svoje rojake?

Da, želeli bi bilo, da bi mi slovenski duhovniki malo več storili za ohranjenje sv. vere med svojim narodom, da bi skrbeli za svoje kat. ljudstvo, vsaj tako, kakor to vrše irski, nemški, litvinski, poljski in slovaški duhovniki, ki se organizujejo v te svrhe, prirejajo shode, posvetovanja i. t. d. Toda kakor je naš narod mlačen v veri, tako je tudi med nami slovenskimi duhovniki precej nemarnosti v oskrbi za kat.

ljudstvo. Vendar pa ima slovenska duhovščina za to tudi svoj vzrok. Tako ima vsak svojo župnijo in ž njo skrbi in dela trikrat čez glavo, da je vesel, ako more vse svoje dolžnosti doma v lastni župniji spolniti. Zato se le prelahko pozabi in zanemari dolžnosti, ki mu ravno niso tako blizu. Poleg tega ima pa vsak duhovnik več ali manj že toliko žalostnih skušenj, kako ga marsikje "rojaki" sprejmo po takih naselbinah, da se ni čuditi, ako se spomni na besede Jezusove: "Kjerkoli ne bode te sprejeti, še pah od svojih čevljev otresite v njih pričevanje in pojdite v druga mesta!" Kako se po takih naselbinah širijo brezverske zveze in društva. Čimbolj je Jednota ali zveza protikatoliška "svobodomiseljna", toliko raje se ji priklaplajo krajevna društva. Koliko bolj je kak časnik proti veri in duhovnikom, toliko raje ga naročajo, bero in razširjajo. Dobro, ako so vam ljubše propaliece! Boste videli, kako daleč boste prišli! Saj je še vsak obžaloval, kdor ni živel po veri, kdor je poslušal take sleparje, čital take liste in tudi ti, slovensko delavstvo boš!

Tudi vrjamejo rojaki tem rdečim sleparjem, da je duhovniku vera samo "business", ne pomislijo pa nase, kjer bi sami lahko na sebi videli dokaz, da je to prebito slab "business", katerega si je slovenski duhovnik izbral, morda bi boljše naredil, ako bi šel na cesto kamenje tolč.

Ko sem prišel v neki naselbini iz kamp in sem srečal slovenskega saloonerja, vprašal me je, kako je bilo v kampi. Ali jih je veliko opravilo sv. spoved? Povedal sem mu, da morda niti polovico ne! O, gospod, slaba je, slaba, našim ljudem vero ponujati! Če grem jaz z mojo "visko" okrog njih, to je "business", da se med našim narodom v Ameriki izplača!

Ali ni imel prav?

Zato pa se duhovnik nikomur noče usiljevati. Vera je dar božji, je stvar srea in proste volje vsakega. Bog se nikomur ne usiljuje, tako se tudi slov. duhovnik noče. Za lase se more nobenega vleči v nebesa. Kdor noče vere, naj jo pa proč vrže. Tako si misli slovenski duhovnik! Ako hočejo imeti, pa si naj poskrbe! Ako pa nočejo, naj jo pa puste! (Dalje prih.)

Naši "Narodni domi."

I. So nujna potreba našega časa, ako so dobri.

Po vseh slovenskih naselbinah začela se je pred nekoliko leti agitacija, da bi vsaka naselbina imela svoj "Narodni dom".

Ta miselj **sama na sebi** je jako krasna in prepotrebna. Saj že doma v starem kraju skoraj ni najmanjše gorske vasi, da bi ne imela svojega društvenega doma, kjer se zbirajo mladeniči, dekleta, možje ob večerih k zabavam, razvedrilu, igram, telovadbam, predavanjem in drugim narodnim prireditvam.

Današnji čas je čas izobrazbe. Kdor se ne izobrazuje ostane v temi, ostane v nevednosti. Nevednost je pa najdražja reč v sedanjem času razvoja človeškega razuma. Le ta kaj velja, ki kaj ve! Le ta bode napredoval in si bode lahkije življenje pripravil, ki kaj ve in kaj zna.

Toda izobrazba je dvojna. Prava izobrazba, ki blaži sree, ki krepi značaj, ki razsvetljuje človeka v vsakdanjem življenju, da vedno dela in živi, kakor se človeku spodobi, da se varuje vsega, kar bi ga moglo potegniti v strasti in človeka ne vredno življenje.

Napačna izobrazba je, ki napolni človeka z nekakim napuhom, češ, da on vse sam najbolje ve, ki ga peha v strasti, ki mu pravi, da je svoboden tudi takrat, ko se udaja pijančevanju, grdemu življenju, ki ga uči, da človek ni odgovoren za svoja dejanja nikomur, tudi ne Bogu, da je človek samo najpopolnejša žival, da mu je vse svobodno, kar le more doseči, da človek živi samo enkrat, da si naj zato to življenje osladi, kakor si ga pač najboljšje more, i. t. d.

Ta napačna izobrazba, ali omika, ali — kakor jo naši rdečkarji imenujejo — prosvitljenost, je tako zapeljiva, ker se laska našemu poželenju, našemu živalskemu nagonu. Toda da je to res napačna izobrazba,

se kaže pri vseh, ki se tako izobrazijo! Zlasti se pa kaže v strašnih posledicah, katere opazujemo v našem ožjem krogu, med našimi rojaki po Ameriki, ki so se dali tako izobraziti. Kaj smo Slovenci v Ameriki? Nič! Kako žive marsikje?

Zato pravimo, treba med nami "Domov", kjer bi se narod izobraževal, kjer bi se mu odpiralo oči, kjer bi se mu kazalo pot k sreči, pot k zadovoljnemu in srečnemu življenju, kjer bi se mu dajalo v roke orožje, da bi se mogel boriti v skušnjavah in priložnostih.

"Društveni domi" v starem kraju so v malo letih dosegli velikanskih vspehov. Ko bi ne bilo vojske in bi se še kakih 50 let delovalo med narodom, kakor so začeli, ko je nastopil vodstvo Ljubljanske škofije apostol slovenskega naroda, škof Jeglič, pa bi dvignili naš narod na višek obrazbe in kulture, kakor je malo kateri drugi narod.

Zato pravimo, bi bili taki narodni domi tudi med nami v Ameriki velikanskega pomena, še veliko večjega, kakor doma, ker je tukaj naše društveno življenje veliko bolj razvito, kakor doma v Evropi in ker imamo veliko večje prostosti kakor doma, ko ni vedno žendar za petami, ako se kak shodek priredi, da bi se ne spregovorila kaka beseda, ki bi ne bila ljuba vladi, ker bi lahko ljudem oči odprla. Kako potrebni bi bili kljubi, kjer bi se mladeniči večer za večerom zbirali in se zabavali v pošteni igri, mesto da pohajkujejo po saloonih in beznicah, kjer se uče pijančevanja in sirovosti in grdega življenja. Kako potreben bi bil tak "dom" za našo Amerikansko mladino, kjer bi se mladeniče odtegovalo od pocestnih "kornorov", kjer tako prežive večina svojega prostega časa v družbi najslabših elementov. In potem še za naše može! Koliko bi se jih rešilo vpljiva zaduhlega saloonskega zraka, prilike pijančevanja! Koliko družinam bi se rešilo ljubega

ateja, skrbnega moža, ko bi imelo po naselbinah lokale, kjer bi se možje zbirali k igram, pogovorom in zabavam, kajti delavec po težkem delu v tovarnah potrebuje razvedrila in ne more tičati vedno doma. Tudi njemu se hoče kedaj enake družbe, kakor je sam. Treba mu kake brezskrbne urice v prijateljskem krogu.

Amerikanski škofje in vsi dobri duhovniki to potrebo časa uvidevajo, zato naprej

in naprej priporočajo svojim duhovnikom, da naj ustanavljajo take dome "Club House". In vse dobro urejene župnije vseh narodnosti jih že imajo.

Zato pravimo "Narodni Domi" se res velikanske važnosti za naše prihodnost in želeli bi bilo, da bi ne bilo slovenske naselbine; kjer bi ga ne imeli.

(Dalje prih.)

Iz Slovenskih naselbin.

Blagoslovljenje vogelnega kamna slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda v New Yorku, 62 St. Marks Place se je slovesno zvršilo dne 30. maja na Decoration Day, kakor je že kratko sporočila Ave Maria v zadnji številki. Da bo ta pomenljivi dan ostal v trajnem spominu, v čast in ponos onih Slovencev, ki so s svojo požrtvovalnostjo omogočili, da smo v tako kratkem času dobili svojo lastno župnijsko cerkev v New Yorku, priobčimo v tej številki poročilo o tako lepo vspeli prvi svečanosti naše nove cerkve v spodbudo in radost dragim bralcem našega lista.

Vse od začetka ustanovitve slovenske cerkve v New Yorku do blagoslovljenja vogelnega kamna je prinašala Ave Maria to leto natančno kroniko, ki bo v zglede še poznim rodovom. Dne 30. maja pa se je v veliko veselje obilnim navzočim točno po obredniku zvršila blagoslovitev vogelnega kamena.

Pred hišo, ki je bila ozaljšana z mnogimi slovenskimi, papeževimi in ameriškimi zastavami je bil postavljen ravnotako okrasen oder za slovensko godbo in duhovščino.

Blagoslovitev je bila določena za 10 uro zjutraj, pa že veliko preje se je nabralo na ulici pred hišo ne samo lepo število Slovencev in Slovenk iz Vel. New Yorka, ampak tudi drugih narodnosti, ki jih je privabila na odru svirajoča slovenska godba. Domačini so si pri tej priliki ogledali hišo

tudi zmotraj, ki bo kmalu prenovljena v cerkev in župnišče. Kmalu po 10. uri se je pripeljal Rt. Rev. Monsignor Jožef F. Mooney V. G. v spremstvu Rev. E. J. Tracey, kanclerja ter Rev. Ambroža Širca, O. F. M. Godba je zaigrala in domači župnik skupno z Rev. Michaelom Golob, Rev. Anzelmom Murn, O. F. M. in Rev. G. Kreidel je pri vhodu pozdravil došle goste ter jih spremil v basement, kjer so se napravili v cerkvena oblačila.

Takoj se je pričelo blagoslovljenje in sicer pri postavljenem križu na mestu velikega oltarja. Na to je šla duhovščina k vogelnemu kamnu, v katerega se je vzdala spomenica, pisana v latinskem jeziku na pergament, imena vseh ustanovnikov cerkve, več časopisov in ameriški denar.

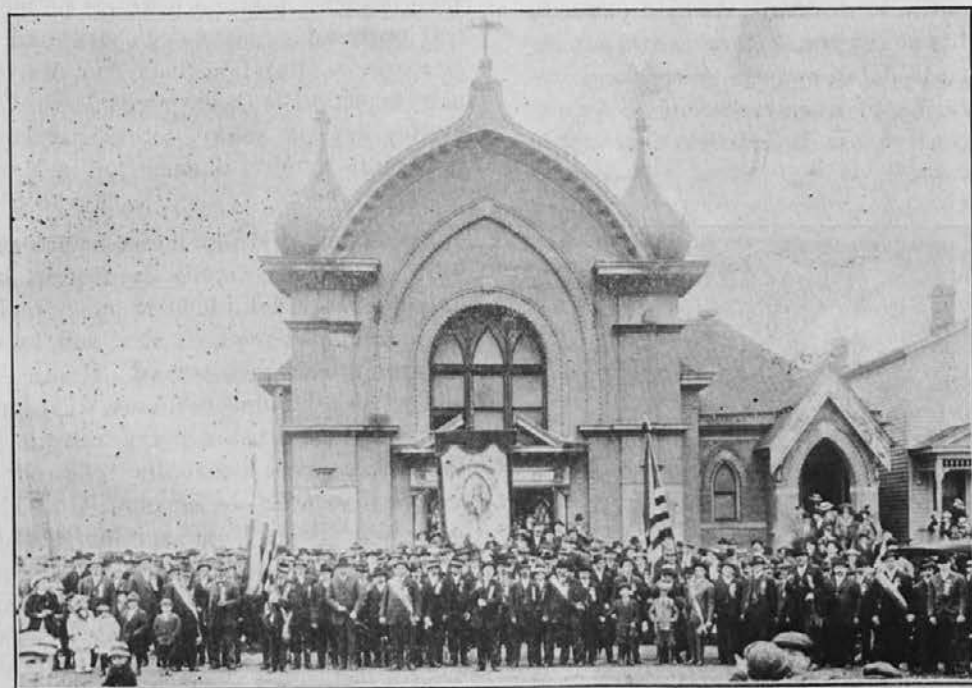
Ko je Rt. Rev. Monsignor dovršil blagoslovitev vogelnega kamna in blagoslovil vse poslopje je stopil na oder slavnostni govornik Rev. Michal Golob, slovenski župnik v Bridgeportu. Prepričevalno in navdušeno je govoril o lepoti svete vere in o koristi, katero zajema iz nje vsak, ki živi po njej. Govornika so pazljivo poslušali ne samo Slovenci, ampak tudi Slovaki in Poljaki, da celo Judje. Po govoru so šli navzoči Slovenci prvokrat k darovanju na lastnih tleh in so darovali za novo cerkev \$194.65 Z veseljem v srcu so se nato razšli mej sviranjem godbe od prve slovesnosti naše prihodnje cerkve.

V Milwaukee, Wis. so imeli ob sklepu sv. misijona dne 14. maja slovesno blagoslopitev nove slovenske cerkve sv. Janeza Ev. Ob 10. uri je mil. g. nadškof blagoslovil cerkev, popoldne ob dveh pa tri oltarje, ob navzočnosti sedmerih č. g. duhovnikov. Glavni oltar je sv. Janeza Ev., stranska pa eden Matere Božje čistega Spočetja, drugi sv. Jožefa. Slavnostni govornik je bil č. g. misijonar Rev. Fr. Bajec.

Slavnosti so se udeležila polnoštevilno društva sv. Janeza K. S. K. J. in sv. Jo-

Sliko nam je poslal vrli slovenski fotograf g. Frank Skok iz West Allis-a.

Chicago Highs, Ill. — V tem času, kar sem v Ameriki, opazil sem, koliko naših rojakov se da zapeljati slabim tovarišem in da pustijo vso vero ter se udajo slabemu življenju. Poznam osebno veliko takih revežev, ki so v resnici obžalovanja vredni. Zgubili so svoj najdražji zaklad sv. vere. Zato sem spoznal kako v resnici koristna in prepotrebna bi bila organizacija, kakor je Zveza Kat. Slovencev, ker tukaj se gre za zveličanje naših rojakov in za to, da bi

Cerkev sv. Janeza Evanj. v Milwaukee, Wis.

žefa. Udeležba je bila naravnost velikanska, da se kaj takega ni pričakovalo, čeravno je predpoldan nekoliko deževalo. Popoldan nam je pa Bog naklonil krasno vreme, kar je veliko pripomoglo k lepi slavnosti.

Kakor smo že svoj čas poročali, so kupili Slovenci v Milwaukee židovsko sinagogo, katero so spremenili v kat. cerkev.

se jih ohranilo na poti poštenja in pametnega življenja. Kajti vsi, ki odpadejo od vere, udajo se neki posebni podivjano sti, ki je že tudi vsem tujcem, ki skupaj z nami žive, padla v oči. Zato mislim, da bi bila dolžnost vsakega poštenega zavednega Slovenca v Ameriki, da bi se pridružil tej prekornisti družbi, ki se naj bi razširila po vseh naših naselbinah.

Martin Tomec.

V Chisholm, Minn. je daroval prvo sveto mašo Rev. John Perše dne 18. junija. Pridigal je Rev. Dr. Gruden iz St. Paula, Minn. Novomašnik je bil rojen leta 1891 v vasi Jama pri Žuženberku.

V Ameriko je prišel leta 1901 s svojo materjo in sestro. Monsignor J. F. Buh je spoznal nadarjenost dečka in ga je poslal na St. Johns University v Collegeville, Minn., kjer je končal svoje študije.

Tako imamo letos dva slovenska novomašnika, dva nova delavca v vinogradu Gospodovemu. Obema novomašnikoma pa naša najboljša voščila!

Barberton, O. Rojaki v Barbertonu se zelo trudijo in zanimajo, da bi si postavili svojo lastno cerkev, katera je res potrebna in da bi dobili svojega slovenskega duhovnika. Ko bi se kateri slovenski duhovnik zavzel za nje, bi storil veliko dobro delo.

Pripravljalni odbor za slov. cerkev
v Barberton, Ohio.

V Pueblo, Colo. so imeli od 25. junija do 2. julija sveti misijon v slovenski cerkvi Matere Božje pod vodstvom Rev. Dr. Seliskarja iz St. Paul, Minn. Blagoslovil je tudi krasen misijonski križ, dar društvenikov "Majke Božje Traške."

Društvo sv. Frančiška v New Yorku, katerega predsednik je glavni uradnik K. S. K. Jednote tudi letos ni opravilo skupno velikonočne dolžnosti. Radovedni smo, zakaj ne, in kako sporočilo je poslal tajnik

č. g. duhovnemu vodju o opravljeni velikonočni dolžnosti. Mislili bi, da bi to društvo moralo biti drugim za zgled v vestnosti v tej poglavitni točki Jednotinih pravil. Ali ne?

Hesperia, Mich. — Tukaj smo imeli sv. birmo 30. maja v cerkvi sv. Mihaela na Brunswicku. Ta župnija je za vse narodnosti. Francozi, Nemci, Ireci in mi Slovenci smo sedaj, ki spadamo v njo. Župnik je Irec, ki je jako dober gospod in se veliko trudi za nas. Spadamo pa v škofijo Grand Rapids, Mich. — Sv. birmo je sprejelo 50 otrok, med katerimi je bilo enajst Slovencev. — Vreme do polovice junija smo imeli jako deževno, tako da nekateri ne morejo niti orati niti sejati. — Pozdravljam vse čitatelje in čitateljice lista Ave Maria po celi Ameriki. — Tebi, vsega spoštovanja vredni list, pa veliko dobrih naročnikov in plačnikov! V to pomozi Bog in Marija!
Marko Bluth.

Ely, Minn. — Minuli mesec imeli smo tukaj na Ely v naši župniji Sv. Antona 40urno pobožnost. Kako lepo je bilo v tem času, je nemogoče popisati. Prvi dan, ko nam je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo bila je cerkev polna vernikov, ki so prišli, da počaste Kristusa v presv. zakramentu. Med sv. mašo je pristopilo veliko število k obhajilni mizi, da sprejmo Gospoda v svoje srce. Preč. Monsign. Buh nam je v kratkih in ganljivih besedah razložil milosti, katere verniki lahko sprejmo med to pobožnostjo. Cel čas pobožnosti je bilo vedno veliko ljudi v cerkvi, ki so molili božjega svojega Zveličarja v presv. Zakramentu. Krasen je bil tudi sklep pobožnosti. Imeli smo po cerkvi krasno procesijo, pri kateri je bilo veliko število belo oblečenih deklic in dečkov s šopkom na prsih. Marsikomu so zaigrale solze veselja v očeh, ko je gledal ta slavnostni sprevod Gospoda Jezusa med nami verniki. Po procesiji je bil kratek govor o lenobi v prejemanju sv. obhajila med verniki.

Na binkoštno nedeljo je bila cerkev tako polna vernikov, kakor še nikdar prej. Zakaj ni tako vsako nedeljo? Saj imamo vsako nedeljo dolžnosti iti k sveti maši.

V vestnosti v izpoljevanju verskih dolž-

nosti krasen zgled so nam pa naše učiteljice. Dasi so to učiteljice publične brezverske šole, vendar so to dobra katoliška dekleta, katerim čast! Skoraj vsako nedeljo pristopijo k svetem obhajilu in tako dajejo otrokom lep zgled. Pa tudi mi odrasli bi lahko v njih videli krasen zgled, ki nas vabi k posnemanju. Da, v resnici vsa čast takim učiteljicam!

Prvo sv. obhajilo otrok bode meseca avgusta in ne kakor je bilo prvotno oznanjeno. To oznanimo starišem, da se bodo vedeli ravnati in pripraviti.

Sedaj čujemo, da bomo dobili kape-lana, pomočnika častitemu starčeku našemu Monsgr. Buhu, ki ga v resnici že potrebuje! Občudovanja vredno je, kar vidimo na našem blagem g. župniku! Tako star gospod, pa je še do sedaj opravljal vso obilno duhovsko službo sam! Očevidno ga je podpirala božja pomoč, kajti po človeško sojeno, bi bilo to nemogoče. Vendar o tem več prihodnjic!

Naročnikom in čitateljem "Ave Maria" pa najprisrčnejši pozdrav

Ludvik Perušek.

Iz župnije sv. Lovrenca v Clevelandu poročajo: Otroci se vesele prihodnjih počitnic, učitelji pa z njimi vred. Ljudje so složni in to jih dela srečne. S ponosom smemo reči, da med farane sv. Lovrenca zelo malo "Kvas Smrdobe" pride, ako sploh kaj. Par jih je, ki berejo tak gnoj, a jih je le par in te še ne smatramo za "može". Zelo radi pa prebiramo "Ave Marijo". Vedno nam je žal ko pridemo do konca, da ni vsaj še enkrat toliko velika. Ave Marija naj bi se razširila po celi naselbini, to je naša želja in v to svrhu hočemo tudi delati. Kjer ljudje berejo Ave Marijo, tam je mir, kjer pa enkrat začnejo mesiti "kvas smrdobe", tam je pa kmalu prepir. Ave Maria, Ave!

Gormania, W. Va. — Uljudno prosim, da bi blagovolili priobčiti moj kratek dopis v vašem cenjenem listu "Ave Maria". — V svesti sem si, da, z gotovostjo lahko rečem, da je ta moj dopis prvi iz naše male naselbine. Tu je naš kraj a še dosti prijazen.

Posebno v poletnem času. Kar se pa tiče verskih zadev naših je pa, žalibog, zelo žalostno. Res imamo majhno cerkvico in dokler je bilo več tujenarodnostnih katolikov, smo imeli vsaki mesec po enkrat službo božjo. Sedaj pa še tiste nimamo več. Le štirikrat na leto biti pri sv. maši, je pa jako malo, kaj ne? Resnici na ljubo se pa moram izraziti, da še takrat, kar je Slovencev, ne prisostvujejo službi božji. Čudno res, da ti naši ljudje, ki so doma zrastle v senci cerkve, tukaj tako pozabijo na svojo vero in se tako odtujijo vsemu, kar je v zvezi z Bogom. Še ne dosti spoznana s svetom, pa vse eno se mi zdi, da dosti Slovencev v Ameriki veruje le v "tolar in quart"! Res žalostno je to! Toda vsakdo mi bo dal prav, da je resnica. Koliko mož vidimo, ki so očetje petih, šestih otrok, pa si ne šteje v dolžnost dati svojim otrokom sv. vere, katere bodo tako potrebovali v njih poznejšem življenju. In kakšen zgled so svojim otrokom! Vse drugo je prvo, verske dolžnosti so postranska stvar! Kdo drugi naj da otrokom podlage poštenega življenja, ako ne mati in oče? Ravno tako tudi vidimo zopet druge, ki so pustili doma v stari domovini svojo družino, da so prišli sem iskat kruha. Toda, kako se tudi ti spozabijo! Pozabijo na svoje verske dolžnosti, pozabijo pa tudi na svojo družino. — Med raznimi drugoverci tukaj v Gormania je bilo že večkrat vprašanje, kakšne vere so Kranjci, ki ne gredo nikdar v cerkev? Vse gre v cerkev, kar je prebivalec. Vsak v svojo! Slovenci pa v nobeno! Kaj čudno, da toraj amerikanec začuden na takosirovem obnašanju vprašuje to vprašanje! Kaj ne, častno vprašanje za naš narod. Res je, da so verske razmere slabe, da ne more iti vsako nedeljo k sveti maši, vendar ako človek hoče, lahko spolni z malo težavo svoje dolžnosti.

Kakor sem omenila, je tukaj malo katoličanov. Jaz sem tukaj edino kat. dekle. Iz tega se vidi, da je tudi meni težko spolniti svoje dolžnosti, ker tudi nimam družbe, kakoršno potrebuje kat. dekle. Vendar imam resno voljo ostati zvesta veri mojega očeta in moje matere do zadnje kapljice svoje krvi, v kar mi naj Bog pomaga.

Naj ne pozabim omeniti, da nas je te dni obiskal č. g. Kazimir Zakrajšek O. F. M. ko je bil na svojem potovanju po misijonih po W. Va. kar nas je silno zveselilo. Upamo, da to ni bilo zadnjič, da smo imeli to srečo, da nas bode č. gospod obiskal vselej, kadar koli pride zopet sem na lov za neumrjočimi zgubljenimi dušami naših ubogih rojakov. — Objednem bi pa prosila tudi malo prostora v listu "Ave Maria" tudi za naprej za kake vrstice.

Mary Marg. Korenčan.

(Obomba urednika: Vesele nas vaše krasne vrstice in se Vam za nje zahvalimo! Želimo le, da bi pridno prebirali "Ave Maria" in pa da bi držali besedo, da to ne bode vaš zadnji dopis, ki ste nam ga poslali. Kar pogum in pa pero v roke, pa nam napišite svoje misli in vsikdar Vam bode mo z največjim veseljem priobčili vaše navdušene vrstice. Čuli smo tudi, da ste pripravljali že več otrok za prvo sv. obhajilo sami. To Vam je v čast in ponos in še mi smo veseli, da imamo taka dobra dekleta med svojimi naročnicami! Pozdravljeni!)

Novomašnik Rev. Anton Pirnat je daroval dne 22. junija svojo novo mašo v Anaconda, Mont. ob asistenci treh svojih starejših bratov duhovnikov, namreč Rev. John Pirnat župnika v Anaconda, Mont. Rev. Mihael Pirnat župnika v Butte, Mont. in Rev. Alojzij Pirnat misijonarja v pittsburški škofiji. Redek slučaj, da bi iz ene rodovine bili kar štirje bratje duhovniki.

Pueblo, Colo.

Dragi gospod urednik!

Dozdaj so samo dekleta imele čast pošiljati dopise v nam pribljudljeno "Ave Maria", a sedaj je prišla vrsta tudi na nas dečke, kar smo že komaj pričakovali.

V naši slovenski fari smo praznovali "veliki teden" prav slovesno; da, lahko rečemo nikjer v Pueblo ni bilo tako lepo in krasno kakor tu v naši cerkvi. Častite sestre so lepo okrasile božji grob. V soboto smo bili pri lepem "Vstajenju". Naše mile slovenske velikonočnice so gajile sreca vseh vernih. Tudi procesijo smo imeli in cerkev je bila polna do zadnjega kotička.

Velikonočna kolekta je znašala okoli \$525.00. Ljudje so se pokazali še bolj radodarni kakor o Božiču in veliko bolj kot prejšnja leta. Ljubi Bog naj stotero povrne vsem dragim darovalcem!

V mesecu majniku, posvečem Mariji Devici, smo jo hoteli počastiti kolikor najbolj mogoče. Začetek šmarnice smo imeli z lepo procesijo, dekleta so nosile lično ozaljšan kip Matere Možje.

Naša fara obstoji iz Slovencev, Hrvatov iz raznih krajev, a posebej veliko je pa Dalmatincev. Pred dvema leti nam je hrvaško društvo sv. Jakoba darovalo dva velika angelja z električnimi svetilkami, katera zdaj krasita veliki oltar. Zdaj so pa tudi naši pridni in vneti Dalmatinci sklenili, da bodo darovali kip sv. Nikolaja, kateri bo blagoslovljen 28. majnika. Ob tej priliki bodo napravili zabavo in ves dobiček bo v korist cerkve.

Dober začetek! Le tako naprej!

Nas mladeniče to prav veseli in želimo naj bi vsi farani pokazali ljubezen do svoje cerkve.

V šoli smo prestali najhujše, namreč skušnjo, katero smo dobro izdelali. V osmem razredu nas je štirinajst in vsi upamo, da dobimo diplome, katere prav željno pričakujemo, kajti želimo, da bi bili naši stariši ponosni na nas in na našo slovensko šolo, v kateri se učimo.

Sedaj se vadimo za zabavo, katera bo prirejena na 22. in 25. junija. Dekleta sedmega in osmega razreda bodo priredile igro "Sv. Neža" in mi dečki pa burko "Pravica se je izkazala". Oba večera bode druga igra in gotovi smo, da bo zelo zanimivo in kratkočasno, ter že sedaj vabimo stariše in prijatelje, da naj se v velikem številu udeležijo in z nami veselijo.

Prvo sv. obhajilo smo imeli 21. majnika kar najbolj slovesno. Osemindemdeset otrok je prvič prejelo ljubega Zveličarja v nedolžna srca. Ta mila slovesnost je marsikaterega do solz ganila. Tudi otroci, ki so prejeli sv. obhajilo pred tremi leti, so šli zopet k nauku zadnji teden in vsi stopili k mizi Gospodovi.

Ne smemo Vam vzeti preveč prostora v "Ave Maria" in zato sklenemo,

s poštovanjem **Josip Žnidaršič,**

(V imenu 7. in 8. razreda.)

VSPORED

pri slovesni blagoslovitvi nove cerkve sv. Cirila in Metoda dne 4. julija.

Ob 8. se zberemo v cerkvi sv. Nikolaja k tihi sv. maši, mej katero bo pelo društvo "Domovina".

Povabljeni društva se zberejo v basementu, odkoder se podajo v cerkev na določene prostore, katere jim bodo odkazali reditelji.

Po maši bode poslovični nagovor in nato zapoje "Domovina" slovensko zahvalno pesem.

Za tem gredo društva iz cerkve in se razvrste na cesti po naslednjem redu: Na čelu "Slovenska godba", za njimi društvo sv. Nikolaja, poljsko, slovaško in hrvaško društvo kot naši gostje; za njimi korakajo slovenska moška društva po starosti njih ustanovitve. Ženska društva ne korakajo v sprevodu. Sprevod bo šel po drugi cesti do druge Ave. in potem do cerkve na St. Marks Place.

Ob 1/2 10 se prične blagoslovljenje cerkve, mej katerim ostane ljudstvo zunaj pred cerkvijo. Ko bo dovršeno blagoslovljenje, gredo v cerkev najprej dečki, ki so se zbrali v basementu, za njimi belo oblečene deklice, belo oblečene družbenice Marijine družbe. Dečki zavzamejo prve klopi na epistelski strani. Deklice in Marijine družbe pa prve klopi na evangeljski strani.

Za njimi društva po vrsti, kakor so prej korakali. Društvo sv. Ane in potem drugi kolikor bo prostora v cerkvi in na koru.

Ob 10. se prične slovesna sv. maša, mej katero poje "Domovina". Po evangeliju govori Rev. A. L. Blaznik, župnik iz Haverstraw, N. Y. Pri darovanju se prične kolekta. Po maši svira godba pred cerkvijo, dokler se ljudje ne razidejo.

P. Benigen.

Javna zahvala.

Začutila sem naenkrat velike bolečine v desni roki. Roka mi je v komolecu začela otekati, tako da kmalu nisem mogla več jo dvigniti, niti premakniti. Zelo me je začela skrbeti, kako bode z menoj, ako se ne pozdravim, kaj bode z otročiči. Zlasti še, kar so mi zdravniki rekli, da je nevarno.

Toliko dela imam, pa bolna. Jokaje sem prosila Marijo pomoči in naredila obljubo, da bodem objavila javno zahvalo v Ave Maria ako mi pomaga in mi izprosi ljubelega zdravlja.

Res, kmalu se mi je oteklina izplaknila in zopet popolnoma lahko delam.

M. Urbas.

Zahvala.

Na letošnjem potovanju po W. Va., Md. in Pa. sem našel pri raznih rojakih toliko gostoljubnosti in prijaznosti, s katero so me sprejemali in prenočevali, da se čutilim dolžnega vsem se prav iskreno zahvaliti. Zlasti se pa zahvaljujem: Mr. Vodopivec v Kitzmiller, Md., Mr. Al. Intiharju, njegovemu bratu Jerneju, J. Vauknu, v Dodson Md., Mr. A. Korenčanu v Gormanian, W. Va., g. T. Laňajnarju, J. Urbasu in gi. A. Korenčan v Thomas, W. Va., g. Arch v Moon Run, Pa., in po drugih naselbinah vsem drugim rojakom, ki so šli z menoj po hišah, ali kakorkoli mi bili na pomoč na tem težkem potu za izgubljenimi našimi ubogimi rojaki. Bog Vam stotero plačaj!

Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M.

Denarje
v staro domovino.

Vam pošlje najsigurneje, najhitreje in najtočneje naša stara in zanesljiva domača tvrdka, in sicer po najnižji dnevni ceni.

Mi imamo najsigurnejšo in najboljšo zvezo. Denar izplača e. k. pošta potom e. k. poštne hranilnice na Dunaju ali Prve Hrvatske Štedionice u Zagrebu brez odbitka.

Mi garantiramo vsako pošiljatev, da denar ni izgubljen. Ko smo prepričani, da ni bil izplačan, denar vrnemo.

Ne jamčimo pa cen, ki se nepričakovano višajo ali nižajo, zato bomo poslali prejeti denar po ceni onega dne, ko denar prejmemo — včasih manj, ali več kron, kakor bodo razmere zahtevale, kolikor bo prav, da ne bo zgube na eno drugo stran.

Denar nam pošljite po bančnem "Draftu", ki ga dobite v vsaki banki skoro popolnoma zastoj, poštne ali ekspres Money Order-om, ali pa v priporočenem pismu kar gotov papirnat denar.

AMERIKANSKI SLOVENEK

bančni oddelek,

1006 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Pozor rojaki in rojakinje!!!

Samo pri meni dobite patentovana in garantovana sledeča zdravila: Zdravila proti izpadanju in za rast las. Če ga rabite samo šest tednov, pa Vam zrastejo krasni in bujni lasje, ki Vam ne bodo več izpadali in tudi ne siveli. Ravnotako zrastejo po rahljenju tega zdravila moškim mehki in bujni brki in brade. Revmatizem, kožno boi ali trganje v rokah, nogah ali

krilcih Vam odpravim popolnoma v osmih dneh, pravtako tudi razne rane, opékline, kraste, grinte, bube, turo, kurja očesa, bradavice, potanje nog, ozeblina, i. t. d. Kdor bi rabil moja zdravila brez uspeha, mu garantiram za \$5.00. Pišite takoj po cenik, koledar in knjižico! Vse troje Vam pošljem zastonj. Kdor že samo prečita moje knjižico, je to vredno zanj najmanj \$5.00.

Jakob Wahčič

1092 E. 64 Street, Cleveland, O.
Tel. Pricenton 3140 L.

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebnih kipov, podob, svetinj itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Slovinci, kje boste kupili svoje ure, svoje prstane, svojo zlatnino! Gotovo nikjer drugje ne, kot pri

J. BRÜLL & SIN,
35 Ave. A. New York.

Velika zaloga različnih stenskih ur, budilnic, poročnih in družih prstanov, zlatnice, okraskov, itd.

Nervozni ljudje

nam bodo hvaležni, ako jim naznanimo, da se jim bo zdravje čudovitoboljšalo in živčevje pokrepilo — ako uživajo

SEVERA'S NERVOTON

(Severov Nervoton) takoj na prvi prikaz živčne neprilike. To zdravilo je bilo že popolnoma preiskušeno ter je izkazalo svojo vrednost pri zdravljenju živčnih neprilik. Donaša hitro olajšbo v slučajih

**DUŠEVNE POTRTOSTI, NESPEČNOSTI ALI
INSOMNIJE, ŽIVČNE ONEMOGLOSTI,
HISTERIJE ALI NERVOZNOSTI.**

Cena \$1.00

Pišite po naš cirkular: "SEVEROV NERVOTON. — Kdaj in kako ga rabiti. Razpošljamo ga zastonj.

Severovi pripravki so naprofulj v lekarnah vsepovsodi. Zabejavite Severova zdravila. Omenite ime Severa ter se s tem olajšate nalomestitev. Ako ne morete dobiti Severove Pripravke v vaši okolici, naročite jih od nas. Nalovite

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa.

Zobozdravnik**Dr. A. Weisberger**

ordinira vsaki dan izvemši pondeljek in petek od 10. ure predpoldan do 8. ure zvečer na

50 ST. MARKS PL.,
New York, N. Y.

Ob nedeljah od 10-tih predp. do treh popoldan. Ob pondelkih in petekih ordinara v Uptown

41 W. 83. STREET,
Bet. Central Park & Columbus Ave.
od 10-tih zjutraj do 8-mih zvečer.

Slovincem se kot dober in pošten zobozdravnik najtopleje priporoča.